

camí ral

Parròquia de Sant Esteve de Castellar del Vallès (Bisbat de Terrassa)

Any 3 n.10 – DIUMENGE IV DE DURANT L'ANY

29 de gener de 2017

Per aprendre a estimar, cal primer aprendre a pregar

Santa Teresa de Calcuta

Senyor, quan tingui fam, doneu-me algú que necessiti menjar.
Quan tingui set, doneu-me algú que necessiti aigua.
Quan senti fred, doneu-me algú que necessiti calor.
Quan pateixi, doneu-me algú que necessiti consol.
Quan la meva creu sembli pesada,
deixeu-me compartir la creu de l'altre.
Quan em vegi pobre, poseu al meu costat algun necessitat.
Quan no tingui temps,
doneu-me algú que necessiti dels meus minuts.
Quan pateixi humiliació, doneu-me ocasió per elogiar algú.
Quan estigui desanimat, doneu-me algú per donar-li nous ànims.
Quan vulgui que els altres em compreguin,
doneu-me algú que necessiti de la meva comprensió.
Quan senti necessitat que tinguin cura de mi,
doneu-me algú a qui pugui atendre.
Quan pensi en mi mateix,
torneu la meva atenció cap a una altra persona.
Feu-nos dignes, Senyor, de servir els nostres germans.
Doneu-los, a través de les nostres mans, no només el pa de cada dia,
també el nostre amor misericordiós, imatge del vostre.

AMÉN.

¿ENCARA HI HA QUI ES CONVERTEIX?

Les conversions sempre han interpel·lat a la humanitat potser per això els mitjans de comunicació li dediquen poc espai... Part de l'article de Jorge Enrique Mújica, publicat a Catholic.net.

Hi ha un gran ressò que el cristianisme està a la baixa. Ens fan pensar que creure és cosa de gent retrògrada o estancada en el passat. A la religió se li sol posar l'objecció de que no té raons, que priva de la llibertat... Res més llunyà de la realitat. Ara per ara els casos de gent que a través de la fe donen un felicitat gir a la seva vida continua passant. Les conversions sempre han interpel·lat a la humanitat; potser sigui aquest el motiu pel qual alguns diaris, canals de televisió, llocs d'Internet i programes de ràdio els dediquin pocs espais. Allà ells. La veritat és que les conversions estan a l'ordre del dia; segueixen sent una constant en la història; una línia invariable que arrela en l'aparició del cristianisme i que s'allarga fins al nostre present.

Tres casos que han impactat a la societat han estat els de William "Bill" Murria, Francis Beckwith i Norma McCorvey. El primer és fill de Madelyn Murria O'Hare, militant i atea radical assassinada el 1995, que va aconseguir que les corts d'Estats Units suspenguessin les oracions en les escoles públiques. William lidera la Coalició per la llibertat religiosa i va ser un dels crítics més sonats de la tasca de la seva pròpia mare.

Francis Beckwith va ser fins al president de la Societat Teològica Evangèlica, càrrec al que va renunciar per tornar al si de l'Església en la qual va créixer: la catòlica. El camí de retorn de Beckwith va començar després de llegir els Pares de l'Església i constatar "que l'Església primitiva és més catòlica que protestant i que la visió catòlica de la justificació, correctament compresa, és bíblica i històricament defensable". Una conversió, podríem dir, de caire intel·lectual.

El cas de Norma McCorvey no deixa de cridar l'atenció: fa 34 anys és el cas va servir per legalitzar l'avortament als Estats Units. Embarassada el 1970, va inventar haver estat violada per una banda de bandes. Mentre es litigava el seu cas davant la Cort Suprema va néixer el seu nadó que després va ser donat en adopció. De la trista experiència com a empleada en una clínica avortista i davant la maternitat d'una altra de les seves filles va trobar una llum que el portaria a l'inici del camí de conversió. El 1987 va sortir a la llum la veritat. No hi havia estat violada, coneixia el pare del seu primer nadó i, posteriorment, el 1998, es va convertir al catolicisme: "Sí, ara sóc clarament provida i catòlica cent per cent i si una dona em diu que va avortar li diria que parlés amb el seu cor i el seu sacerdot, després, que busqui a una dona que ja hagi avortat i que li preguntis què tal li va anar ". Ara està bolcada en ajudar en el moviment pro-vida. "Tracto amb moltes dones que han avortat i que ara coneixen el Senyor i s'han convertit. Totes em diuen el mateix des de fa anys: "Norma, si haguéssim sabut aleshores el que sabem ara, mai hauríem avortat".

Aquí hi ha també el cas de Nidal Ranatunga, ex principiant de monjo budista i ara primer sacerdot singalès de l'Ordre de Sant Camil. Atret per la bellesa del perdó i l'alegria de servir els altres, emprèn el seu camí cap al cristianisme. El seu camí va ser senzill: cinquè de sis germans va néixer en una família budista pobra. Després de la mort del seu pare va ser acollit pel servei domèstic per una família catòlica ja que la seva mare no podia mantenir-lo. Aquí començaria el seu desig de fer-se monjo budista però per curiositat comença a anar d'amagat a la parròquia i després d'algun temps, com el mateix va declarar a l'agència "Àsia News", "em vaig trobar, amb estupor, resant a la Verge". Després de cinc anys va tornar a casa seva i, després de sis mesos de catequesi, va ser batejat.. Ara és el pare Maximiliano Ranatunga i treballa com un dels sis capellans de l'hospital Sant Camil a Roma a més d'atendre a la comunitat de singalesos que viuen en aquesta ciutat.

El "gremi" dels científics tampoc ha deixat de tenir els seus representants. Certament el professor Lejeune, figura emblemàtica del científic compromès en la defensa i respecte a la vida, no va ser un convers. No obstant i això el seu testimoni de vida bé ens fa recordar que gràcies a exemples com el seu és que es poden donar les conversions d'altres. El professor Jeroni Lejeune va ser qui va descobrir el gen del cromosoma 21 causant de la síndrome de Down. Professor de genètica, conseller científic, fervent catòlic, primer president de la Pontifícia Acadèmia per a la vida i, de no ser per la seva postura antiavortista, gairebé premi Nobel, va ser menyspreat pels qui van veure en ell a un opositor a l'avortament.

En el cas jueu, si bé no totes van ser conversions al catolicisme (sobretot al protestantisme, casos que van des del del filòsof Max Scheler, passant per la mediocritat del poeta Heine o la família Wittgenstein, fins Edmund Husserl), si hi va haver algunes realment significatives i profundes per la radicalitat d'acceptació de la nova fe abraçada. Els jueus són la veta més petita però n'hi va haver. Noms com els d'Eugenio Zolli, ex gran rabí de la sinagoga de Roma, Jean Mariae Lustiger, va ser cardenal emèrit de París, Novak o l'ex "rei de l'avortament", Bernard Nathanson, són populars.

En l'ambient francès són cèlebres les conversions de grans homes com el després P. Lacordaire (a qui va unida la reforma dels dominics a França i una intensa activitat apostòlica) o la de poetes, pensadors, novel·listes i dramaturgs de la talla de Charles Peguy , Paul Claudel, Jacques i Raïssa Maritain, Gabriel Marcel, Max Jacob, Leon Bloy, Charles du Bos, Jean Cocteau, Huysmans, Julián Green ... o de científics com Alexis Carrel i Pierre Lecomte; militars com Carlos de Foucault; teòlegs com Louis Brouyer i escriptors com André Frossard.

A Anglaterra el cognom per antonomàsia és el del altre temps cardenal Newman. A ell se li uneixen noms com el de l'historiador Charles Dawson o d'escriptors com G. K. Chesterton (la causa de beatificació ha estat introduïda) i C.S. Lewis (aquest últim només abraçaria l'anglicanisme). Els clergues intel·lectuals, filòsofs, novel·lista i actors que van migrar de l'anglicanisme al catolicisme són nombrosos: Hugo Bensos, Ronald Knox, Graham Greene, Muriel Spark, Gerard Manley Hopkins,

Edith Sitwell i Sir Alec Guinnes; o què dir de Frederic Copleston, fet fins i tot jesuïta, i Thomas S. Eliot qui s'acosta al anglicanisme.

En el context alemany sonen els noms d'Eric Peterson i Heinrich Schlier, dos professors luterans de Sagrada Escriptura integrats després en l'Església catòlica. De l'escola fenomenològica de mitjans del segle passat es van donar dues integracions al catolicisme, Edith Stein i Von Hildebrand, i una doble al cristianisme luterà, el matrimoni Reinach. Del món de la literatura procedeixen Gertrud von Li Font, el novel·lista Alfred Doblin, el de premi nobel Ernst Junger o l'autor del llibre entrevista al llavors cardenal Joseph Ratzinger, "Déu i el món", Peter Seewald.

Al món hispà els noms no deixen de ser-nos familiars i, si és possible, més propers: Juan Donoso Cortés, Manuel García Morente (després ordenat sacerdot), Carmen Laforet, Ernestina de Champourcin (convertida durant el seu exili a Mèxic) i Ramiro de Maeztu. A Itàlia destaquen les conversions de l'escriptor Vittorio Messori, la de l'empresari Leonardo Mondadori, la de la princesa Alessandra Borghese, la de la novel·lista Susanna Tamaro o la del vaticanista de la premsa laica Domenico del Rio qui havia abandonat el sacerdoci i va recuperar la fe per el testimoni de sant Joan Pau II.

La ardit d'atacar al catolicisme desprestigiant és una tècnica més del mil·lenari intent de fer-la sucumbir per interessos diversos. No obstant això la recerca de fer-lo aparèixer com una cosa antiquat i propi de civilitzacions i cultures endarrerides no ha aconseguit créixer l'ànim d'aquells que s'acosten amb puresa d'intenció a ella. Certament no és una mera trobada amb una institució humana; és, sobretot, la trobada amb el Déu viu i personal que surt a la trobada. Un Déu que només existeix en el cristianisme perquè és l'únic Déu veritable.

PARRÒQUIA DE SANT ESTEVE

Castellar del Vallès

MISSA: De dilluns a divendres: 19'30h.

Dissabtes i vigília de festa: 20'00h.

Diumenges i solemnitats: 10'00h (castellano) i 12'00h (català).

Diumenges i solemnitats: 20'00h (a la Capella de Montserrat).

CONFESSIONS: Abans de la missa i quan es sol·liciti.

DESPATX PARROQUIAL: Dimecres de 20'00h a 21'00h. Tel: 93 714 52 83

Rector: Mossèn Joaquim Fluriach Domínguez. Tel: 610 280 969

Diacon Adscrit: Mossèn Pedro Luis Iglesias Martínez. Tel: 660 419 533

Correu ordinari: C/Església, 16 - 08211 Castellar del Vallès

Correu electrònic: parroquiacastellar@gmail.com

Web: www.santestevedecastellar.org